

ЗАСНОВАНА 21 КВІТНЯ 1927 РОКУ ВИХОДИТЬ ЩОТИЖНЯ

КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІК

ГАЗЕТА НАЦІОНАЛЬНОГО ТЕХНІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ УКРАЇНИ «КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ»

Безкоштовно

14 лютого 2008 року

№5 (2821)

Доктор Петер Яргсторф – почесний доктор ВПІ

8 лютого з нагоди вручення диплома почесного доктора ВПІ НТУУ «КПІ» директору з продажу і прокуратору компанії «КВА-Планета АГ» в колишніх соціалістичних країнах д-ру Петеру Яргсторфу відбулося урочисте засідання вченої ради ВПІ НТУУ «КПІ». Засідання відкрив директор ВПІ проф. П.О.Киричок. Він розповів про життя та діяльність д-ра П.Яргсторфа та подякував йому за вагомий внесок у підготовку фахівців вищої кваліфікації для видавничо-поліграфічної галузі й зміцнення зв'язків між вищими навчальними закладами багатьох країн світу.

П.Яргсторф народився 4 вересня 1940 року в місті Ютерборзі (Німеччина). У 1966 році закінчив Московський інститут сталі та сплавів. Під час підготовки дисертації працював асистентом цього інституту. У 1969 році отримав ступінь доктора-інженера. У 1970-1979 рр. працював інженером-дослідником, начальником групи якості листа, на-

чальником відділу обробки, технічним директором на комбінаті листової сталі в місті Айзенхюттенштадт. З 1980 по 1983 рр. працював директором із закупівель та збуту на заводі, що виробляє ліки у місті Дрездені, а з 1987 по 1989 рік – технічним директором цього підприємства. З 1990 по 1991 рік був членом ради директорів з питань персоналу, права та соціальних питань компанії «КВА-Планета АГ». З 1991 р. П.Яргсторф обіймав посаду директора з продажу і прокуратора компанії «КВА-Планета АГ» в колишніх соціалістичних країнах. П.Яргсторф відіграв значну роль у налагодженні співробітництва ВПІ з компанією «КВА-Планета АГ», зокрема у сприянні з боку компанії розвитку матеріально-технічної бази інституту.

Після вручення диплома, мантиї та медалі д-ру П.Яргсторфу надали слово вже як почесному доктору ВПІ. У своїй доповіді він розповів про основні віхи історії, сучасний стан та перспективи розвитку видавничо-поліграфічної галузі світової промисловості та діяльність одного із світових лідерів виробництва поліграфічних машин – компанії «КВА-Планета АГ». Д-р Яргсторф також приділив увагу бурхливому розвитку української поліграфії.

Инф. «КПІ»

Фото О.І.Супруна

Фото Я.Белової

ПЕРСПЕКТИВИ СПІВПРАЦІ

6 лютого відбулася зустріч проректора з міжнародних зв'язків НТУУ «КПІ» професора С.І.Сидоренка та директора ВПІ професора П.О.Киричка з начальником відділу міжнародних зв'язків Реймського Університету професором Емануелем Гійо (Франція). Учасники зустрічі обговорили перспективи подальшої співпраці, приділивши особливу увагу питан-

ням обміну студентами та викладачами. Проректор попросив професора Гійо передати студентам Реймського Університету запрошення взяти участь у конференції «Друкарство молоде», що відбудеться навесні. Студентів КПІ також запросили до участі у роботі конференцій та семінарів, які будуть проходити в Реймському Університеті.

Инф. «КПІ»

Укладено «Загальне порозуміння» з польськими університетами

Гортаючи сторінки історії, аналізуючи події останнього сімнадцятиріччя, можна відзначити багато важливих кроків на історичному шляху зближення науково-освітніх систем Республіки Польща й України. Подібність історичних доль, практичних економічних інтересів та новооброблених геополітичних орієнтирів стали запорукою динамічності й ефективності українсько-польських відносин на рубежі ХХ-ХХІ століть.

Україні й Республіці Польща, Асоціація ректорів вищих технічних навчальних закладів України (АР ВТНЗ України) та Конференція ректорів польських технічних вузів прийняли 23 січня спільний документ – «Загальне порозуміння», в якому, зокрема, окреслили плани на найближчі три роки щодо спільних дій та співробітництва, у тому числі щодо обміну фахівцями, знаннями та досвідом у суттєвих сферах вищої освіти та досліджень, а також їх організації.

Формуванню традицій співробітництва освітньо-наукових систем Республіки Польща й України сприяє багато факторів. Приміром, благодушна діяльність Секції вихованців КПІ в Республіці Польща, яка об'єднує понад 200 випускників КПІ, на чолі з патріотом КПІ д-ром Янушем Фукосо. Торік і в Києві, і в Польщі відзначалося 80-річчя від дня заснування Секції вихованців КПІ в Польщі та 50-річчя від дня повення її роботи в повоєнний період.

Обмін студентами відбуватиметься в рамках домовленостей між окремими ВНЗ, співробітництво сприятиме створенню спільних навчальних програм та систем подвійних дипломів. Співробітництво між дослідницькими групами передбачає підтримку обмінів аспірантами, дискусії щодо спільних дослідницьких проєктів, які виконуються за рахунок європейських наукових програм, тощо. Сторони також передбачають обмін досвідом та інформацією щодо організаційних та юридичних рішень у вищій школі, впровадження положень Болонського процесу та Лісабонської стратегії, ефективних методів розвитку освіти та їх впровадження, окреслення цілей дидактики та наукових досліджень для потреб світового та європейського ринків. Планується організація спільних конференцій, семінарів та курсів, передача документації та обмін прикладами «доброї практики».

НТУУ «КПІ» має спільні історичні корені з Варшавською політехнікою, адже ці ВНЗ були засновані одним указом царя Миколи II, українські та польські університети мають спільні наукові й педагогічні школи світового рівня. Багато студентів, які починали навчання в політехніці Варшавській, завершували його в політехніці Київській. І навпаки. Багато професорів із світовим ім'ям працювали і в Києві, і у Варшаві. У 1984 р. КПІ було нагороджено «Командорським орденом заслуги» Польської Народної Республіки за визнання видатних заслуг КПІ у сфері підготовки наукових кадрів для ПНР.

Розвиваючи традиції співробітництва між вищими технічними школами університетів-партнерів наших країн формуються нові спільні актуальні наукові інтереси з метою участі в 7-й Рамковій Програмі ЄС та в інших європейських програмах, активізується діалог щодо сучасних дидактичних засад і гармонізації сфери вищої освіти. Ми є учасниками формування спільного європейського освітньо-наукового простору. Розпочато реальну співпрацю між нашими бібліотеками, в т.ч. зі створення електронних бібліотек.

Виключно важливим є те, що посилено взаємну мобільність студентських організацій. Молодим через кілька років ми передамо естафету нашої співпраці. Саме на молодих покладено історичну відповідальність за збереження традицій минулого й реалізацію перспектив майбутнього.

Щоб конкретизувати і допомогти – особливо на початковій стадії – посилити співпрацю вчених ТУ двох країн, С.І.Сидоренко запропонував створити спільний сайт, через який розпочати

знайомство із пропозиціями вчених, кафедр і студентських організацій з метою розширення кола учасників спільних проєктів. З боку КПІ, також запропонував він, можна забезпечити ті частини сайту, які присвячені традиційно пріоритетним нашим проєктам: проблематика сталого розвитку і ризики; енергетична безпека та енергетика майбутнього; всі складові процесів розбудови інформаційного суспільства, суперкомп'ютерні обчислення та GRID-технології; технології телемедицини; нові речовини і матеріали, включаючи нанотехнології на основі фізичного матеріалознавства, інноватика.

Також С.І.Сидоренко повідомив, що Польською освітянською фундацією «Перспективи» та НТУУ «КПІ» прийнято рішення про створення в структурі КПІ Українсько-польського центру, діяльність якого буде безпосередньо поєднана в т.ч. із співпрацею між АР ВТНЗ України та Конференцією ректорів ТУ Республіки Польща.

Н.Вдовенко

Під час обговорення та підписання «Порозуміння...»

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

1 **Почесний доктор ВПІ**
.....
Перспективи співпраці з французьким та польськими університетами

2 **Викладачі-дослідники ФММ**
.....

О.І.Філоненку – 70!
.....

Дистанційне навчання
.....

3 **Олена та Михайло Теліги**
.....

У заморських колег
.....

4 **Бібліотечка газети «День»**

Викладачі-дослідники ФММ

У процесі розвитку НТУУ «КПІ» як дослідницького університету важлива роль відводиться науковій роботі. За підтримки керівництва університету здійснюються різноманітні заходи, які активізують науково-дослідну роботу співробітників. У Київському політехнічному створено атмосферу творчого пошуку, що надихає професорсько-викладацький склад, аспірантів та студентів здійснювати наукові проекти. Зокрема, на кафедрах ФММ створено та активно розвиваються наукові школи, традиції й набагато яких упродовж багатьох років поглиблюються й примножуються.

За результатами конкурсу «Викладач-дослідник» та «Молодий викладач-дослідник» у 2007 році переможцями стали три представники кафедри міжнародної еконо-

міки: доценти С.В.Войтко і Б.С.Серебренніков та аспірант Т.В.Сакалош. Науковим керівником кандидатських дисертацій цих науковців є завідувач кафедри міжнародної економіки д.е.н., професор Василь Ігнатович Герасимчук.

Молоді дослідники ФММ, зокрема, брали участь у Парламентських слуханнях Верховної Ради України, засіданнях круглих столів, семінарах, конференціях. Беруть участь також у підготовці наукових конференцій. Так, цього року з ініціативи завідувача кафедри та за підтримки керівництва факультету конференція «Управління підприємством: діагностика, стратегія, ефективність» проходила у м. Таллін (Естонія). До цього низка однойменних наукових конференцій проходила в Україні, Білорусі, Росії, Литві, Латвії.

Фахівець з міжнародного співробітництва

Основними науковими інтересами Сергія Васильовича Войтка є теоретико-методологічні основи функціонування високотехнологічних виробництв. Ним опубліковано 157 наукових праць, а також 1 підручник і 3 навчальних посібники (у співавторстві). З науковими доповідями він виступав в Україні, Росії, Білорусі, Болгарії, Литві, Латвії. На ФММ під його керівництвом виконувалися госпдоговірні науково-дослідні роботи на замовлення Міністерства фінансів України (загальний обсяг 545 тис. грн).

На кафедрі міжнародної економіки Сергій Васильович керує науковим гуртком «Міжнародне науково-технічне співробітництво», основною ідеєю якого є виявлення можливостей реалізації інноваційних розробок НТУУ «КПІ» на міжнародних ринках наукової продукції. За даним напрямом у березні планується проведення вже четвертої студентської науко-

вої конференції з однойменною назвою. Також С.В.Войтко є керівником аналітичної групи департаменту науки та інноватики Наукового парку «Київська політехніка», заступником завідувача філії кафедри міжнародної економіки в Центрі післядипломної освіти ВАТ «Укртелеком».

Нещодавно С.В.Войтко видав два навчальні посібники у співавторстві з болгарським колегою, доцентом Кирилом Ангеловим («Ръководство за семинарни упражнения по менеджмент» та «Менеджмент у телекомуникация»). Останній посібник підготовлено для студентів Інституту телекомунікаційних систем НТУУ «КПІ». Для забезпечення навчального процесу також розроблено програмний продукт «Візуалізація розв'язку задачі» (для вивчення дисципліни «Міжнародна економіка»), який знаходиться у вільному доступі на сайті бібліотеки КПІ.

С.В.Войтко

Б.С.Серебренніков

“Студент має бути “зарядженим” на навчання”

Переможцем у номінації «Молодий викладач-дослідник – 2007» серед інших названо й к.е.н., доцента кафедри міжнародної економіки ФММ Богдана Сергійовича Серебреннікова.

Незважаючи на молодий вік (усього 28), ним опубліковано 33 науково-методичні праці, в т.ч. 9 фахових статей, колективна монографія; зроблено доповіді на 9-ти науково-практичних конференціях і семінарах; нині науковець бере участь у виконанні чотирьох держбюджетних та госпдоговірних науково-дослідних робіт. Напрями наукових досліджень – економіка та управління в енергетиці; енергетичний фактор у системі сталого розвитку; міжнародне науково-технічне співробітництво в енергетичній сфері.

Богдан Сергійович поділився своїм баченням щодо поєднання викладацької та дослідницької роботи: «Оскільки життя, економіка, наука знаходяться в постійному русі, вкрай важливою є передача студентам усвідомлення цих реалій, розуміння того, що вчорашні, а тим більш позавчорашні знання не сприяють підвищенню конкурентоспроможності фахівця, ВНЗ, підприємства, економіки та держави в цілому. Лише систе-

матичні та сміливі кроки як з боку викладача, так і студента можуть привести до успіху. Студент обов'язково має бути “зарядженим” на навчання, пошуки нового, більш прогресивного. У цьому процесі головним помічником є викладач. Його завдання достатньо прості: 1) зацікавити; 2) дати поштовх; 3) координувати».

Цікавими також є прагнення молодого викладача стимулювати та спрямовувати роботу студентів. «Прищеплюючи студенту критичність погляду на інформацію з підручників, навчальних посібників, монографій, спонукаючи зрозуміти необхідність роботи з періодичними виданнями та Інтернет, допомагаємо сформувати власну позицію, закласти основи розвитку гнучкого аналітичного мислення, необхідного для забезпечення всебічного прогресу людини та суспільства. Особливо важливим, але й складним завданням викладача є мотивація студента до самостійної роботи», – зауважив Богдан Сергійович Серебренніков.

На його думку, доцільним також є налагодження зворотного зв'язку зі студентами. «Мені в цьому допомагає опитування наприкінці семестру з метою виявлення їх думок щодо позитивів та недоліків викладачів дисципліни, – розповів викладач. – У результаті задачі на практичних заняттях стають все більш комплексними, наближеними до реальності, носять поліваріантний характер, а лекції – більш прагматичними, але водночас з елементами обговорення й дискусії».

Т.В.Сакалош

Аспірант – молодий викладач-дослідник

Аспірант кафедри міжнародної економіки ФММ Тарас Васильович Сакалош проводить дисертаційне дослідження у сфері менеджменту та телекомунікацій (перша вища освіта аспіранта – технічна, РТФ). Він має широке коло наукових інтересів: інформаційно-комунікаційні технології, управління інноваційними технологіями, науково-технічний розвиток підприємства, міжнародне науково-технічне співробітництво. Результати його наукового пошуку використовуються в навчальному процесі при проведенні практичних занять з фахових дисциплін в університеті та при підготовці кадрів на базі філії кафедри міжнародної економіки НТУУ «КПІ» у Центрі післядипломної освіти ВАТ «Укртелеком».

Т.В.Сакалош бере участь у виконанні кількох науково-дослідних робіт за тематикою кафедри. Минулий рік видався плідним для молодого науковця. Він узяв участь у 8 конференціях та семінарах в Україні й за кордоном. За результатами наукового дослідження вийшло 17 публікацій, у тому числі 9 статей у фахових та міжнародних виданнях. Завдяки успішному науковому керівництву аспірант здобув звання молодого викладача-дослідника КПІ у 2007 році.

Інф. «КПІ»
Фото Я.Белової

ВІТАЄМО! Олександр Ігнатовичу Філоненку – 70!

Старший прапорщик у відставці, співробітник Інституту спеціального зв'язку та захисту інформації НТУУ «КПІ» Олександр Ігнатович Філоненко 9 лютого відсвяткував свій поважний ювілей.

Уродженець Борзнянського району Київської області, він понад 50 років свого життя присвятив військовій справі. Службу розпочав 1957 р. у навчальному підрозділі станції Рауховка Одеської області, згодом – призначення начальником телеграфної станції у спецдивізіон м.Херсон. Був у нього і період “цивільної служби” – у 1960-63 рр. Олександр Ігнатович працював у телеграфних майстернях Київського головиштампту. Але вже з 1964-го знову очолює телеграфну станцію однієї з військових частин Київської області. У 1969 році за особливі заслуги перед Вітчизною був занесений до Книги пошани частини.

З 1973-го Олександр Ігнатович Філоненко працює інструктором (начальником третього відділу ЗАЗ) військової частини

у селищі Капітановка Київської області. З березня 1976 року – технік лабораторії кафедри №10 Київського вищого інженерного двічі орденів Червоного Прапора училища зв'язку ім. М.І.Калініна.

З грудня 1986 р. і донині О.І.Філоненко безперервно працює у Галузьському інституті телекомунікацій та інформатизації НТУУ «КПІ» на посаді техника лабораторії ЗАЗ. У грудні 1988 р. він звільнився з військової служби та залишився службовцем у Міністерстві оборони на посаді інструктора виробничого навчання, а з 2002-го працює на посаді техника 1-ї категорії спеціального факультету Служби без-

пеки України (з 1 січня 2007 року – Інституту спеціального зв'язку та захисту інформації НТУУ «КПІ»).

Під керівництвом О.І.Філоненка підготовлено чимало висококваліфікованих фахівців, які займають керівні посади у Збройних силах України та інших силових структурах. За його активною участю виконано низку науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт з удосконалення засобів і компонентів зв'язку та автоматизації, що впроваджені у виробництво і навчально-виховний процес вищої школи, а також підготовлено чимало наукових працівників, викладачів найвищої кваліфікації.

За бездоганну працю та сумлінне ставлення до своєї справи Олександр Ігнатович нагороджений медалями та відміченими багатьма відзнаками.

Батькорим і життєрадісним зустрічає ветеран свій ювілейний день народження. Колектив Інституту спеціального зв'язку та захисту інформації зичить Вам, Олександр Ігнатовичу, здоров'я, творчої наснаги та довголіття.

Без навчання протягом усього життя в сучасному світі не обійтись, адже будьяка освічена людина має володіти чималим багажем знань. Причому дуже важливо цей багаж постійно оновлювати, інакше важко буде надігнати стрімкий перебіг життя. А відстати від нього – означає бути неконкурентоспроможним на ринку праці, втратити можливість одержати бажану роботу. Вирішити цю й багато інших проблем допоможе дистанційне навчання.

Про плюси й мінуси цього різновиду навчання нам розповіла директор Українського інституту інформаційних технологій в освіті при НТУУ «КПІ» Інна Геннадіївна Малюкова. Окрім власне переліку плюсів і мінусів, ми попросили директора цього інституту дати визначення терміну “дистанційне навчання” й розповісти про історію його запровадження в КПІ. Ось про що ми дізнались:

“Дистанційне навчання – це добре організована й контрольована самоосвіта з використанням комп'ютерної техніки й комунікаційних мереж. У світі такий різновид навчання набув поширення досить давно, проте в Україні він існує років 10. Що стосується НТУУ “КПІ”, то вперше таку форму освіти тут було запроваджено в 2001 році в новоствореному Українському центрі дистанційної освіти. З грудня 2004 року Центр було реорганізовано в Український інститут інформаційних технологій в освіті при НТУУ “КПІ”.

Дехто уявляє інформаційні ресурси дистанційного навчання, як сукупність відсканованих підручників, розміщених в Інтернеті, які потрібно прочитати, а потім переказати. Але це далеко не так. Звичайно, якісно створені мультимедійні підручники є частиною ресурсу дистанційного навчання, проте головний його аспект – це постійне інтерактивне спілкування студента з викладачем (у форумі, через електронну пошту чи програму SKYPE). В нашому інституті для навчання студентів використовується як Інтернет, так і локальна університетська, а також освітня мережа URAN. Не менш важливою складовою дистанційного навчання є спілкування студентів між собою: виконання завдань у групах, проведення семінарів та дискусій у режимі он-лайн. Без усіх цих інтерактивних форм навчання й спілкування процес вивчення

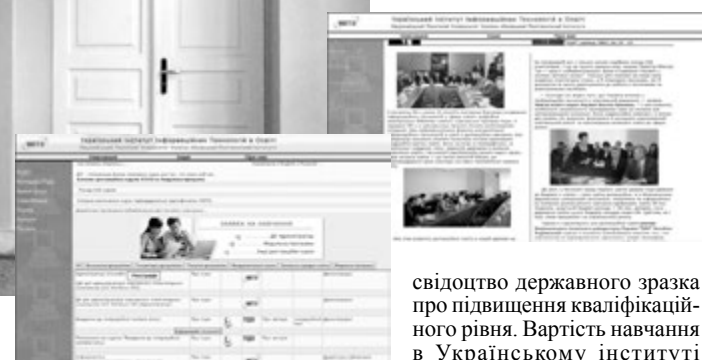
Дистанційне навчання: плюси й мінуси

режимі он-лайн. Без усіх цих інтерактивних форм навчання й спілкування процес вивчення

низку тестів і завдань для самоконтролю вони виконують дистанційно, але підсумкові іспити їм доводиться складати “очно”.

Взагалі для навчання “на відстані” потрібно мати сильну мотивацію й самоорганізацію, бо, як було сказано, дистанційне навчання – це, передусім, самоосвіта, тобто здатність студента працювати самостійно. Для когось це є перевагою, а для когось, навпаки, – недоліком, – все залежить від людини та її характеру.

У нашому університеті це немає спеціальності, за якою в повному обсязі було б розроблено дистанційне навчання. Є окремі предмети й курси, після закінчення яких студент отримує

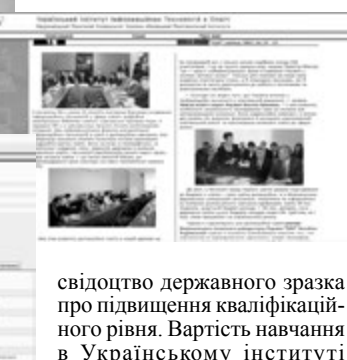
курсів на відстані стає статичним і недостатньо ефективним.

Основною перевагою дистанційної форми навчання над очною формою є, передусім, її зручність: студент самостійно обирає час і місце для навчання, що дозволяє йому працювати чи паралельно вчитися на стаціонарі в іншому місті чи навіть країні. Окрім того, заміна аспектів електронними ресурсами та новітніми методами навчання, а також постійні консультації з викладачем надають цій формі самоосвіти додаткові переваги перед заочною.

Серед недоліків варто виділити психологічну й “комп'ютерну” невідповідність викладачів. Це пов'язано з традиційною методикою навчання, яка передбачає не віртуальне, а “живе” спілкування між студентом і викладачем.

Інша проблема – значні грошові витрати для університету, адже потрібно оновлювати матеріальну базу, комп'ютерну техніку, виділяти приміщення, забезпечувати доступ до Інтернет викладачів та ін.

До того ж, в Україні й досі не існує чітких технологічних можливостей аутентифікації студентів.

свідцтво державного зразка про підвищення кваліфікаційного рівня. Вартість навчання в Українському інституті інформаційних технологій в освіті при НТУУ “КПІ” залежить від тривалості й обсягу курсу, варіюючись від 150 грн до 550 грн за предмет. Оплачують навчання як самі студенти, так і університет (у випадку підвищення кваліфікації свого співробітника).

На сьогодні ми можемо запропонувати викладачам для підвищення кваліфікації наступні предмети: курс зі створення тестів, курс з технічного перекладу, курс комп'ютерної грамотності, основ дистанційного навчання та курс програмного забезпечення дистанційного навчання. Для студентів-слухачів – понад 150 окремих дистанційних курсів, інформація про які є на веб-сайті інституту udesc.ntu-kpi.kiev.ua. На сьогодні курси в Українському інституті інформаційних технологій в освіті при НТУУ “КПІ” закінчили понад 6000 випускників.

У майбутньому планується розроблення й запровадження окремих спеціальностей з повним комплексом дисциплін, після закінчення яких студенти-дистанційники отримуватимуть дипломи державного зразка як випускники різновиду заочної форми навчання.”

Спілкувалася Майя Заховайко

Про українську поетесу Олену Телігу (Шовгенову) ми знаємо дуже мало. Довгий час ім'я її було поховано разом з тілом в братській могилі, заховано під радянськими заборонами й ідеологічними контролями, несправедливо стерто з пам'яті народу. Лише сьогодні з темряви виринають окремі факти її життя, віднаходяться загублені вірші, повертається заслужена шана. А між тим, що можна сказати про неї, як про людину? Мабуть, пригадається найперше те, що палка патріотка й захисниця держави, величезний поетичний талант, вона спізнала найважливіше – любов до народу і любов до людини.

Їй пощастило. На її короткому, але яскравому шляху зустрілось кохання – справжнє, непритворне, глибоке. Молода чорноволося дівчина з інтелектуальною привабливістю до себе людей і зеленооким іскристим поглядом, і невтомною вдачею. Теліга мала дивовижну здатність завоювати всіх лише самим фактом своєї появи. Перед війною один емігрантський журнал у Польщі подав на неї шаржик з підписом: «А за мною молоді ходять хлопці чередою!». Вона сердилась – не за «череду хлопців», а за те, що її намалювали кривого капелюшка, а вона ж носила його як справжня варшав'янка! Отакими-то смарагдовими чарами й був зачарований і високий юнак з Кубані, що майстерно грав на бандурі, Михайло Теліга – майбутній чоловік поетеси. Познайомилися вони на кон-

церті в Студентському домі в Празі в грудні 1924 року. Та Олена ще говорив російською мовою, і, мабуть, так би і продовжувала, якби студенти Подебрадської господарчої академії, в якій викладав її батько, не

взялися вивчити дівчину на українську. «Найзаповзятіше взявся за це кубанець, бандурист Михайло Теліга», – свідчила потім Наталя Лівичанка-Холодна.

Зустріч з Михайлом Телігою змінила життя Олени назавжди. Це був саме він, хто зробив її такою, якою увійшла вона в історію, – непримиренною патріоткою, талановитим по-

етом. 1 серпня 1926 р. пара стала на рушник. Вінчання відбулося в евангельській церкві за православним обрядом, а на весіллі молода з молодим танцювали козачок. «Оцей

Вірні у житті, вірні у смерті

спільний «Козачок» молодої, стрункої пари був видовищем, що його так легко не можна забути!», – писала подруга Олени Зоя Плітас. Так, як танцювали вони в танці, йшло подружжя по всьому житті.

1929 року Михайло закінчив Українську господарську академію, здобувши фах інженера-лісівника. Восени того ж року подружжя виїхало до Варшави. Польща зустріла Телігів непривітно. Роботу знайти було важко. Почалося емігрантське життя «бездомних волоцюг» із щоденним пошуком роботи... Їм вестиметься нелегко. Михайло зароблятиме після працею інженера-землевпорядника у Желязній-Жондіві. Коли в дружині не було можливості вчителювати, співала під акомпанемент чоловічої бандури в ресторанах і кабаре. Олені доводилося пробувати себе й у ролі манекенниці, аби отримати якийсь гроші. Звертаючись до чоловіка, вона зазирати м в прийдешнє: «Не цвітуть на вічні герани – сонний символ спокійних буднів. Ми весь час стоїмо на грані невідомих шляхів майбутніх».

У 1939 році в Кракові цей шлях перетнувся із давнім знайомим Олемо

Кандибою-Ольжичем – відомим поетом та вченим, громадським і політичним діячем, одним з керівників національного руху. Розмова з ним стала визначальною у подальшій долі подружжя, бо саме відтоді Олена й Михайло взяли

до активної роботи в ОУН. Писали тексти і розповсюджували листівки, склали відозви, леточки. Але хоч і було життя їх бурхливим у Кракові, Олену все сильніше тягнуло до міста своєї юності – в Київ. У липні 1941 року у складі однієї з похідних груп Олена разом із письменником Уласом Самчуком перейшла Сян і вирушила до Львова, а вже 22 жовтня прибула до Києва. Так здійснилась її мрія. Лише в листопаді 1941 року Михайло слідом за дружиною прибув до окупованого німцями Києва. Подружжя відразу кинулось налагоджувати громадське і політичне життя у місті. Олену обрали членом Української національної ради, вона очолила Спілку українських письменників. У всьому її підтримувала її незмінна опора і захист – чоловік Михайло.

Та не вдалося йому захистити Олену востаннє. У грудні 1941 року німці заарештували членів редакції «Українського слова». Спілка письменників ще працювала. Олену попереджали про можливий арешт, однак вона категорично відмовилася виїжджати з Києва. «Я з Києва вдруге не поїду, бо це буде зрада самої

себе», – пояснювала Олена. Засідку німці влаштували ще з ночі. У приміщення можна було зайти, але покинути його не дозволялося. Фатального 9 лютого 1942 року Олена Теліга зайшла як завжди до Спілки письменників. Через годину туди ж приїшов і Михайло Теліга, знаючи, що його теж заарештують. Коли німці побачили, що всі зібралися, о 15 годині вийшли із засідки і наказали: «Хто член Спілки, може покинути приміщення». Михайло не вийшов, але вислизнув один із письменників. Усіх заарештованих відвезли до гестапівських казематів на вулицю Короленка, 33, де потім розмістився КДБ (нині СБУ). Допитували Олену і Михайла Телігів, І. Ірлявського, О. Чемеїнського, І. Рогача й багатьох інших.

Вони були вірні одне одному в житті, вони залишилися вірним й у смерті. 21 лютого 1942 р. в Бабиному Яру Олену і Михайла Телігів разом з іншими діячами ОУН розстріляли фашисти. Немає сьогодні їх могил, зате залишилася пам'ять про них, їх життя і боротьбу. Їх подвиг, літературний і патріотичний, закарбовано в книгах, розвідках, дослідженнях. Щороку влаштовують українцями по всьому світу вечори пам'яті поетеси, встановлюються пам'ятники на її честь. У студентському парку нашого КПУ, в якому пройшла юність Олени, буде встановлено пам'ятник на її честь – на честь людини, яка вміла, жити, творити й кохати.

Марина Калачова

У ЗАМОРСЬКИХ КОЛЕГ

НТУУ «КПІ» – один із найбільших технічних ВНЗ Європи, що нині працює як університет дослідницького типу, іноді за значенням порівнюють із відомим

Головний корпус МТІ

предметів. Тут уперше стали використовувати в навчальному процесі навчальні лабораторії. За інформаційними джерелами, МТІ – єдиний приватний університет у США, що займається проблемами на землі, воді й у космосі.

МТІ значно змінився, долучившись до військових досліджень під час Другої світової війни. Фінансовані урядом розробки забезпечили фантастичне збільшення дослідницького персоналу інституту і фізичних лабораторій, змістивши акцент зі студентів на аспірантів.

У МТІ номінально спільне навчання чоловіків і жінок розпочалося в 1870 року, коли зарахували Еллен Сваллоу Річардс. Дівчата-студентки, проте, залишалися в меншості. У 2005 році жінки склали 43% усіх студентів і 29% аспірантів. 1998-го МТІ одним із перших серйозних навчальних закладів визнав існування систематичного перекося стосовно жінок-викладачів і підтримав зусилля для виправлення ситуації, що склалася. У серпні 2004 року Сюзан Хокфілд, молекулярного нейробіолога, було обрано президентом МТІ. Вона стала першим президентом жіночю та шістнадцятим президентом інституту.

Філософія інституту така, що його диплом неможливо одержати як почесний ступінь, а тільки заробити навчанням – закінчення МТІ саме по собі повинно бути нагородою, вважають тут. Почесні ступені професорів надаються тільки у виняткових випадках, наприклад, такий ступінь мали Уінстон Черчілль і Салман Рушді.

Про навчання

Кількість студентів у МТІ – понад 4 тисячі, аспірантів – понад 6 тисяч. Інститут гарантує проживання в гуртожитку протягом 4-х років навчання; першочергово курсники проживають там обов'язково. Кількість викладачів наближається до тисячі (профе-

сорів – понад 600, з них жінок – близько 200). Кількість молодих дослідників, не зайнятих у навчальному процесі, – приблизно 2,5 тисячі.

До складу університету входять: департамент архітектури; інженерія (астрономія, цивільна інженерія, електрика, матеріалознавство, механіка, атомна енергетика, морська інженерія); гуманітарний (економіка, іноземні мови, історія, лінгвістика, філософія, музика, театр, літературні відділення); природничих наук (біологія, мозок і свідомість, хімія, земля, атмосфера, планетарні науки); департамент медичних наук і технологій. Міждисциплінарний підхід до досліджень породжує нові творчі концепції, багато з яких знаходять практичне втілення. Тут проводять найсучасніші дослідження.

У 2007 р. від абітурієнтів надійшло понад 11 тис. заяв, першочерговими стали трохи більше 1,5 тис. осіб. Рік навчання для студентів коштує 33 тис. доларів. 48% усіх бакалаврів ідуть в науку. Вони продовжують навчання в найпрестижніших навчальних закладах – МТІ, Гарвардському, Стенфордському, Каліфорнійському (Берклі) університетах тощо. У 2006 р. на науку в університеті витратили 587 млн дол. (більша частина – з приватних надходжень). У 2006 р. в університеті навчалось близько 2 800 іноземців майже зі 100 країн: приблизно 400 студентів, 2400 – здобувачів. Щороку майже 16 тис. випускників інших університетів ба-

жають продовжити свої дослідження в МТІ, відбирають 3 тис. найкращих. МТІ має загальний другий рейтинг серед двохсот кращих університетів світу за версією The Times (2004–2005 р.): перший – у технології й інженерному мистецтві і другий – у науці.

Корпус університету Stata Cente відомий своїм неординарним архітектурним рішенням (на фото). Він обійшовся інститутській казни в 300 млн доларів за будівлю й 15 млн за проект. Крім аудиторій, лабораторій і админістративних приміщень, там розташований басейн, тренажерний зал, дитячий садок і т.д. Вестибюль має оригінальне оформлення, зокрема, там виставлені відомі студентські «хаки» останніх років – пожежний гідрат, поліцейська машина тощо. До речі, «хакерство» (звичайні-

ське бешкетництво, як на думку автора) тут у великій пошани. Про нього з гордістю розповідають новачкам (гостям), у музеї студентськими витівкам відведено окремих стенд.

Витівка МТІ – Stata Cente

Про «хакерів»

Президент 1971-80 рр. Джером Вайзнер висловив думку, яка припала до душі тодішнім студентам і їх наступникам: «Отримати освіту в МТІ – це як напиться води з пожежного гідранта». І вже 1991-го групі витівників вдалося втілити цю сентенцію «в життя». Одною зимовою дня, коли більшість була заклопотана складанням іспитів, біля фонтанчика з питною водою навпроти найбільшої в інституті потокової аудиторії з'явився справжній сінкський гідрат з фрагментом тротуару, шлангом і наконечником.

Світлофор біля пішоходного переходу, що веде до головного корпусу, має два підсвічені червоними та зеленими лампочками написи: «стії» та «іди». Одною дня написи промудрили: «стії» та «жуї!» (очевидно, підживлюватися на ходу бутербродами того дня студентам було незручно).

Як легенду переповідають історію, коли студенти заволокли на купол головного корпусу поліцейську машину, всадивши туди манекен поліцейського з пакетом пончиків і вдосвіта ввімкнули сирену. Відтоді купол став найулюбленішим «експозиційним майданчиком» для витівників. Кількість одиниць техніки, яку доводилося знімати, важко полічити. Добре, що діють товариства захисту тварин, а то й їм, сердешним, дове-

лося б побувати під небесами.

Ще два найвідоміших «хаки» пов'язані з американським футболом. Вірніше, фінальними змаганнями на кубок вищих навчальних закладів. Як прави-

ло, фіналістами з року в рік стають три команди: МТІ, Гарвардського та Йельського університетів. Статус збірних університету серед студентів там дуже високий. Крайні гравці – зірки місцевого значення. А хто ж не вболіває «за своїх»? 1982-го змагалися команди Гарварда і Йеля. Десь на середині першого тайму посеред поля почала рости булька (надувна кулька). Поволі збільшувалась, наробила переполоху: чи евакуйовувати глядачів, чи поліцейських викликати, чи військових? Згодом на поверхні «ди-

версанта» помітили напис, що все збільшувалась: «МТІ – 1, Гарвард, Йель – 0». От така реклама. Понад метруву устанівку, закопану в землю, через яку надували кульку, виставлено нині в музеї університету.

Менше поталанило витівникам, що в 1948-го на полі розклали бікфордов шнур у формі букв «МТІ», їх піймали на гарячому і до демонстрації піротехніки справа не дійшла.

Торік випускники (як вважає місцева публіка) розкидали перед навчальними корпусами різнобарвне ігрове пластикове приладдя розміром з людський зріст – кубики, кеглі, м'ячі тощо.

Можливо, саме пропаганда та заохочення до нетрадиційних вчинків і креативного мислення стали основою того, що МТІ нині пишастесь рекордною кількістю своїх представників, які стали Нобелівськими лауреатами. За всю історію вузу їх налічується 62 (7 працюють тут і нині).

Н.Вдовенко

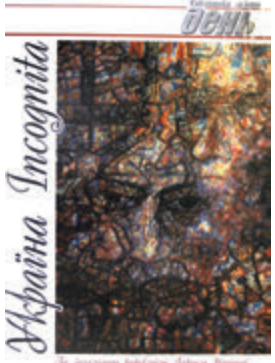
Витівка хакерів – пожежний гідрат

Морські розробки МТІ

БІБЛІОТЕЧКА ГАЗЕТИ "ДЕНЬ"

Серед розмаїття вітчизняних друкованих ЗМІ Всеукраїнська щоденна газета "День" помітно вирізняється своєю увагою до історії нашої держави. На шпальтах видання знаходять відображення подій та факти з життя українського народу протягом віків: у ті епохи, коли він піднімався до висот історичної творчості, і тоді, коли страждав під ярмом тотального деспотизму. Історія духовних звершень українців – будівничих нетлінних соборів, живописців, композиторів, воїнів, поетів. Історія тисячолітньої боротьби людей за свободу й гідне життя. "Історія все-таки вчить, – вважає головний редактор газети Лариса Івшина. – Тільки я б не назвала її вчителькою життя. Це, радше, сувора наглядачка, яка карає за незнання її уроків, – хай то будуть уроки Переяславської ради чи Чорної ради під Ніжином".

Лариса Івшина «Україна Incognita»

Згодом виникла ідея зібрати публікації 1997-2002 рр. у збірник статей про актуальні проблеми стародавньої, середньовічної, нової та нової історії України. Книгу об'єднав не лише хронологічний порядок розташування матеріалів, а й проста думка: ми всі – спадкоємці сотень поколінь людей, що жили на українській землі до нас. Історія не повинна бути Terra Incognita: це наша відповідальність перед нащадками, перед майбутнім. Тож перша книга в майбутній серії (а за цей час видано вже 7 книг і кілька перевидано) мала назву "Україна Incognita" і розпочиналася нарисом про гетьманську резиденцію – Чигирин.

Козацька твердза, славий Чигирине, Уламок слави серед цих полів, Усе святе, усе неповториме, Усе чекає невимовних слів...

(Ліна Костенко)

Наступною в "Бібліотеці газети "День" стала книга "Дві Русі" (2003 р.). Є нації – взаємні "вічні супутники"; відносини саме між такими народами майже завжди позначені, сказати б, унікальним колоритом часу і простору, неповторною специфікою, зрозуміти яку зовнішнім, абстрактно-байдужим поглядом – вельми важка справа. Україна і Росія... Країни, такі близькі одна одній (настільки, що й досі живе й "процвітає" дуже небезпечний міф про одну країну, один народ, одну спільну історію і, отже, логічно продовжуючи, спільну державу), проте водночас такі різні! Чи все ми знаємо про їхнє минуле "спільне" й не зовсім? Чи всі історичні міфи, стереотипи й просто забобони подолато у свідомості українців та росіян?

ДВІ РУСИ

Матеріали збірки – щире запрошення до глибокого й чесного діалогу, який потрібен і нам, українцям, і нашим сусідам. Парадокс, але істина: для того щоб збагнути себе, нашим співвітчизникам не оминати відповіді на одне-єдине, але воїстину важке запитання: ким є для нас Росія? Одрічний ворог, "кровний брат назавжди", прагматичний партнер, просто сусід? Зрозуміло, що такі постаті, як Хмельницький і Мазепа, Катерина II і Петро I, Петлюра і Столипін, Драгоманов і Олександр II, Ленін і Грушевський для українців означають одне, для росіян – дещо (або зовсім) інше. Але зазначене запитання – з розряду доленосних. Відповідати все ж таки неодмінно треба.

Автори матеріалів, надрукованих у "Дні", прагнули простежити, якими історичними шляхами йшли в майбутнє Русь Київська і Русь Московська. Простежити й дослідити, без жодних упереджень і найменших спроб образити два великі слов'янські народи.

"Війни і мир" (2004 р.) – таку формулу взаємовідносин України й Польщі від давнини до сучасності пропонує ця книжка. Спроба оглянути й проаналізувати найважливіші події та явища, що віддзеркалюють складну мнунувину двох народів – сусідів, розібратися в уроках історії, важливих як для сьогодення, так і для перспективи, виділити в історичному потоці знакові події – ось завдання, яке поставили перед собою автори статей та есеїв, надрукованих на сторінках газети "День", а тепер включених до цього збірника.

Леопольд Толстий «Війни і мир»

Модерний погляд істориків, філологів, філософів, письменників на процеси непростого порозуміння народів має допомогти читачам скласти більш виразне уявлення про історичну творчість українців і поляків.

"День і вічність Джеймса Мейса" – це своєрідний пам'ятник видатному вченому, журналістові та викладачеві Джеймсу Мейсу, американцю за походженням, який відкрив світові страшну правду про Голодомор 1932–1933 рр. в Україні.

На початку 90-х років він переїхав до Києва – тут жив і працював, зокрема, в англомовному бюро газети "День" (1998–2004 рр.). Вглядаючись у його смагляве обличчя, не можна було повірити, що цей чоловік – напівірландець і внук індіанців черокі – і є той самий Мейс, причетний до створення "Живий скорботи" Роберта Конквеста, книжки, яка перевернула світгляд багатьох людей, Мейс – виконавчий директор Комісії Конгресу США з питань українського Голодомору, ініціатор виходу у світ три-томних урних свідчень, виданих Конгресом...

Людина надзвичайної честі й совісності, він обрав Україну полем свого життя, науки, щоденного змагання за те, щоб українці відчули себе українцями. "Ваші мертва вибрати мене", – так відповів Джеймс і ворогам, і друзям, які не могли до кінця зрозуміти його відданість Україні і його фатальну працьовитість. Це Джеймс запропонував нам здійснити акт національної пам'яті, доступний кожному: "У національний день пам'яті жертв 1933-го (четверту суботу листопада) визначити час, коли кожен член цієї нації, де майже кожна родина втратила когось із близьких, запалить у своєму вікні свічку в пам'ять про померлих" (18 лютого 2003 року, "День").

Книжка складається із трьох основних розділів: статті та колонки Джеймса Мейса і спогади про нього Катерини Ющенко, Станіслава Кульчицького, Юрія Шаповала, Володимира Панченка, Наталії Федущак, Євгена Сверстюка, Кларі Гудзик, Юрія Щербака та інших. У книзі "День і вічність Джеймса Мейса" надруковано есе Наталії Дзюбенко-Мейс "День холодного сонця" – пронизливий монолог, сповнений любові й розуміння. Того, хто був поруч. Хто й сьогодні – поруч, бо час Мейса не знає минулого...

Джеймс був однією з тих постатей, масштаб яких впливає на хід історії. У 2007 році в ООН слухалося питання про визнання Голодомору 1932-33 років геноцидом проти українського народу. А Мейс ще на початку 90-х років говорив про це! У 1994 році він робив усе

Станіслав Кульчицький «Почему он нас уничтожал?»

можливе для створення Інституту геноциду (його промова на виступі організації Інституту геноциду публікується вперше!) ...

Книжка видана за особисті кошти журналістів і співробітників "Дня".

"Апокрифи Кларі Гудзик" (2005 р.). Кларі Гудзик – відома журналістка "Дня". Проблеми духовності – основна тематична спеціалізація Кларі Гудзик. Разом з тим, вона добре обізнана в історії, філософії, мистецтві та літературі... Як зауважує Кларі Пилипівна, "журналістика – ремесло-мистецтво – потребує знань і навичок, які не засвоюються за один день". Доказом того, що авторка блискучих матеріалів: глибоких, осмислених, історично-ретроспективних, часто – іронічних, а інколи й алегоричних просто вміє яскраво жити, є різноманітні розділи книжки: "Байки газети "День", "Пори року", "Вітер далеких і близьких мандрів", "Кілька портретних етюдів", "Справи церковні на зламі", "Погляд назад – миттєвості історії", "Суспільна мозаїка".

"Мої університети", Лариса Івшина (2006 р.). Це видання важко підтасувати під одну вичерпну рубрику. Гарне оформлення, інтригуюча обкладинка: на похмурому небі, з якого от-от виполониться буря, витягає великого, наповнено відкритою квіткою, у якому видніється прекрасне небо з симпатичними хмаринками й симпатичним, але не ліричним ангелом.

У середині відразу впадають у очі надзвичайно цікаві та мистецьки витончені фотографії відомих фотомайстрів.

Формат ніби простий. Передруковані тексти зустрічі журналістів газети "День" та запрошених науковців з професорами та студентами кількох університетів. Теми обговорення різні: від історії взагалі

до специфічних питань, як от голод чи оцінка помаранчевої революції, чи культура Козаччини; від цінностей, які становлять сучасну Україну, до розмови з редактором "Дня" про те, що саме робить гарного журналіста. Тут і відомі з преси науковці Юрій Шаповал та Станіслав Кульчицький, і народні депутати Іван Бокий, Олег Зарубінський та Сергій Шевчук, є навіть і правдивий кобзар. Проректорів, професорів та студентів вже й не казати.

Справжній університет складається саме із тої можливості спілкування як з мертвими, так і з живими цікавими людьми. На відміну від церков, які по суті справ зберігають та передають віру, університети плекають вміння знаходити й осмислити як істину, так і світ. Тож університет не може обмежитися до себе самого, не сміє замикається у собі. Університет за своєю суттю не може бути замкненим, а в нашу добу наука не сміє відтінати себе від суспільства. Науковець може бути незаангажований, але в жодному разі не сміє бути необізнаний з довідками. Ця книжка може бути путівником, якоюсь мірою навіть візитною карткою декількох університетів України. Тут читач може зазізнати з Ніжинським університетом, який зовнішнім виглядом так нагадує старі англійські коледжі, з Волинським університетом в історичному Луцьку, з новим Хмельницьким університетом. Про українські університети немає багато легкодоступних матеріалів, тому навіть короткі згадки, а ще й ілюстровані, радо привітає кожний гість України. Та це видання йде значно глибше й саме по собі дає картину інтелектуального рівня українських університетів. Воно віддзеркалює, яким університет може бути в найкращі свої часи – інституція, повна запалу, енергії, гри думки та гри слова.

"Почему он нас уничтожал?", Станіслав Кульчицький (2007 р.). У книзі друкуються статті з історії українського Голодомору, опубліковані в газеті "День" 2005–2007 років. Аналіз досягнень

вітчизняної і світової історіографії, документальних публікацій і архівних джерел здійснюється з погляду найбільш актуальної в наші дні проблеми: Голодомор як геноцид.

У листопаді-грудні 1932 року сотні українських сіл потрапили на "чорну дошку", а в січні 1933 року в усій Україні була здійснена замаскована під хлібозаготівлю чекістська операція з вилучення в селянських садибах незернових продовольчих запасів. Ця операція перетворила голод, викликаний попереднім вилученням зерна з хлібозаготівель, на голодний мор з мільйонними жертвами.

Ця книга – внесок у подолання комплексу жертви й укріплення духовної суверенності українців. Наш народ, який пережив таке й вистояв, не може не мати амбіцій. Пам'ятайте боляче. Але біль – це реакція живого організму.

"Сімейний альбом України". Так любовно називають автори і видавці фотокаталог, виданий газетою "День", куди ввійшли краєдізнавчі фотоконкурси, що їх проводила Всеукраїнська щоденна газета "День" упродовж 1997–2007 рр. Головний редактор часопису Лариса Івшина вважає це фотозібрання результатом спільної праці – творчості журналістів "Дня" і багатьох талановитих учасників щорічного фотоконкурсу. На думку фахівця, фотографія не повинна повторювати текст, вона має бути самостійним елементом, що відображає не тільки текст, а й підтекст і контекст події або явища. А вже разом текст і фотографія створюють "картину", що максимально повно відображає дійсність... Фотоконкурс "Дня" створює якісне конкурентне середовище, добрі стандарти для української фотожурналістики.

"Тут незабутнє піднесення початку 90-х на зорі незалежності, надії і тривоги перших виборів... Перший шахтарський похід на Київ... Здається, багатьма вже призбуті події оживають і дають можливість зрозуміти, що відбулося з нашою країною за ці роки. Між першим – це студентським – і другим Майданом. Що відбулося з нами", – розповідає про альбом пані Лариса.

До речі, багатьом із нас відомі світліни, презентовані "Днем", адже побувавши в різні роки на виставках, що їх влаштувала редакція в Українському домі, інших містах України, неможливо забути щемливо-зворушливі, до болю знайомі миттєвості із життя політикуму та електорату. Якщо хтось скаже, що фото не здатні викликати "мурашки по шкірі" – не вірте. Обличчя наших сучасників, зафіксовані на плівці та в цифрі, – то й сусідська баба Ганя, зморшки на її обличчя віддзеркалюють роки і події, й інвалід-ветеран, повз якого іноді пробігаємо поспіхом, і надзвичайно чисті та глибокі дитячі очі, які так дивовишно дивляться в саму душу нам, дорослим, і розраховують на захист і підтримку. А поряд – "небожчиків"! І спадає на думку: немає "маленьких", пересичених українців, є нація, тож відкриваючи себе світу, маємо ще одну нагоду зрозуміти самі свою Україну.

Як зауважив визнаний у світі метр фотографії Анрі Картьє Брессон, реальність, якою ми її бачимо, є нескінченною, лише її окремі, значимі, вирішальні моменти, які нас чимось уразили, залишаються в нашій пам'яті. Із усіх засобів зображення тільки фотографія може зафіксувати певний момент... Із багатотомної книги відгуків про світліни: "День" – український, світлий, впертий у своєму бажанні бути не як усі. Схиливаюся! Особливо за відданість, з якою ви бережете традицію! Ольга Герасим'юк, тележурналіст, народний депутат, 2006 р."

Фотозібрання можна придбати у книгарні "Є" по вул. Лисенка, 3, тел. 235-88-50 (54).

Підготувала Н.Вдовенко за матеріалами газети "День"

РЕСТРАЦІЙНЕ СВДОЦТВО КІ-130
ВІД 21. 11. 1995 Р.
ДРУКАРНЯ ТОВ «АТОПОЛ-ІНК»,
М. КИЇВ, БУЛЬВАР ЛЕПСЕ, 4
Тираж 2000

Відповідальність за достовірність інформації несуть автори.
Позиція редакції не завжди збігається з авторською.

«КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІК»

газета Національного технічного університету України

«Київський політехнічний інститут»

03056, Київ-56
проспект Перемоги, 37
корпус № 1, кімната № 221
gazeta@users.ntu-kpi.kiev.ua
гол. ред. 241-66-95; ред. 454-99-29

Головний редактор
В.В.ЯНКОВИЙ

Провідний редактор
В.М.ІГНАТОВИЧ

Провідний редактор
Н.Є.ЛІБЕРТ

Дизайн та комп'ютерна верстка
Л.М.КОТОВСЬКА

Комп'ютерний набір
Я.В.БЄЛОВА

Коректор
О.А.КІЛІХЕВИЧ